

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Proprietatea și organul oficial al Asoc. instit. financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu.

Inscris sub Nr. 22/1938 la Tribunalul Sibiu.

Apare odată pe săptămână.

Redacția și administrația: Sibiu, Strada Visarion Roman Nr. 1—3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500.—; pentru particulari Lei 400.—; pentru cooperative, funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300.—. În străinătate Lei 800.—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare cm. Lei 6.—

Fondator: **Dr. CORNEL DIACONOVICH.**

Director: **Constantin Popp.**

••••••

Redactor responsabil: **Dr. Mihai Velicium.**

Sumarul:

Acțiunea pentru înviorarea operațiunilor de credit rural. — Scumpirea traiului. — Economia Reichului și aportul ceho-slovac. — Timbrarea cecurilor. — Impozitele după depuneri. — *Cronica:* Un oficiu german pentru chestiunile economice cu România. Delegație economică engleză în România. Cooperajia în sistemul noului staf românesc. Prima de export de grâu. Punerea în funcțiune a oțelăriilor dela Huntedoara. Aviz.

Acțiunea pentru înviorarea operațiunilor de credit rural.

Ca fost membru în Consiliul de Administrație al institutului „Albina” din Sibiu, în urma unei întâlniri avute cu reprezentantul autorizat al institutului și participând la ședința Consiliului ținută la 28 Ianuarie a. c., am luat cunoștință despre intențiile cercurilor conducătoare financiare și bancare a țării noastre și în deosebi despre măsurile ce ar fi a se lua în scopul ca unele instituțiuni financiare mai mari din ținuturile de dincoace de Carpați să primească dela Banca Națională a României o încredințare specială — punându-li-se la dispoziție mijloace suficiente în condițiuni de favor — de a porni o acțiune pe întreaga extindere a teritoriului mai sus amintit, pentru înviorarea operațiunilor de credit rural.

Pentru a se putea ajunge la această țință s'a cerut ca instituțiunile financiare,

ce vor primi încredințarea mai sus atinsă să-și organizeze din nou conducerea și administrarea lor, conform dorinței cercurilor normative, prin alegerea în Consiliu a unor persoane mai apropiate de acele cercuri, cari prin cunoștințele lor de specialitate și practica vieții să fie o garanție pentru succesul acțiunii pornite.

Această organizare nouă s'a și făcut și acum e vorba a eși pe teren și a pune în practică bunele intențiuni de care sunt cuprinse cercurile noastre financiare-bancare din capitală, pentru ca scopul în aveau să se și realizeze și păturile societății noastre productive din comunele rurale să ajungă — după multă ezitare — la creditul de care au nevoie pentru economiile, meseriile, industriile și comerțul lor.

Evident că acest credit poate fi de folos celor vizați numai dacă li se poate acorda — pe lângă garanție personală suficientă — în condițiuni cari vor permite întrebunțarea creditului pentru prosperitatea economiilor și întreprinderilor lor.

În primăvara anului 1938 la inițiativa sucursalei din Sibiu a Băncii Naționale a României s'a pornit un schimb de vederi între băncile mai mici din Județul Sibiu — cari pot fi salvate — pentru a se vedea dacă aceste bănci în interesul reinprosperării activității lor bancare nu ar fi cazul să fuzioneze într'o centrală rămâ-

nând ca respectivele bănci locale fuzionate să se organizeze din nou ca societăți cooperative cu exclusivul scop de a mijloci pe răspunderea colectivă a debitorilor din localitate, credite pentru economiile și întreprinderile mărunte din partea locului.

Pe cât sunt informat ducerea la bun sfârșit a acestui gând a întâmpinat greutăți provocate de interese de ordin personal a conducătorilor acestor bănci și deci ideea s'a abandonat. S'a pus apoi în discuțiune gruparea băncilor ce erau să fuzioneze în mai multe centre din județul Sibiu și totodată, pentru trebuințele de credit a populațiunii rurale, ce gravitează spre comuna Avrig și Nocrîh, înființarea în acele localități de instituțiuni noi de credit.

Acesta este, pe cât știu eu, stadiul în care au ajuns deliberările puse în curs. Va fi chemarea instituțiilor financiare mai mari, cari au primit încredințare dela Banca Națională a României ca în județele din finiturile de dincoace de Carpați, să pună la cale organizațiunea necesară pentru a se ajunge la scopul dorit.

Din parte-mi, ca cunoscător a relațiilor și împrejurărilor din Județul Sibiu, socot că ar fi potrivit dacă publicul interesat din partea locului s'ar familiariza cu ideea concentrării operațiunilor de credit fără considerare la interese mărunte locale și personale.

Asociațiunea băncilor române, „Solidaritatea“, a desvoltat în privința celor mai sus scrise în cursul ultimilor 10 ani o intensă activitate și președintele ei actual a depus multe osteneți pentru a ajunge la un rezultat practic, care sprijinit și de stăruințele secretarului Asociațiunii — organizator al Congresului Economic cu participarea Arhierilor bisericelor noastre și a futuror oamenilor noștri cu greutate în viața politică și socială — n'a putut totuși ajunge decât la anume ajutoare trecătoare pentru unele bănci mijlocii în vederea asigurării existenței lor de pe azi pe mâine. Dacă instituțiunile mai mari încredințate de Banca Națională a României de a salva precăra situațiune a creditului rural vor lucra conform indicațiunilor acestei asociațiuni, se poate

nădăjdui că de astădată efectul muncii, ce se depune să aibă o înrăurire binefăcătoare pentru interesele clienței mărunte din comunele noastre rurale, azi dată pradă uzurei făcute de către cămătari fără milă.

Aș fi prea vesel dacă mi-ar fi dat să văd până mai sunt în viață împlinirea acestei dorinți a mele.

PETRE DRĂGHICI.

Scumpirea traiului.

Aceasta este o temă, care revine în fiecare an, primăvara. Cauza este, că în cursul iernii proviziile adunate din toamnă și în decursul anului precedent, s'au consumat, și aceia, cari au stocat mărfuri de prima necesitate, ca alimente, îmbrăcăminte, încălțăminte etc. se văd la largul lor pentru începerea speculei, adevă a urcării prețurilor. Perspectivele unui an mănos nu prea cad în cumpănă, fiind că acelea se scontează abia după câteva luni, însă de alimente, îmbrăcăminte etc., trebuie să ne îngrijim în prezent.

În anul trecut agitațiunea provocată de speculanți a luat astfel de proporții, încât guvernul s'a văzut la un moment dat, obligat să ia măsuri vaste pentru combaterea scumpetei. S'au instituit atunci multe comisii de anchetă și de îndrumare, însă nu am auzit că ar fi produs un rezultat de durată. Toate au rămas cum au fost, deoarece pe de o parte o reglementare autoritară a prețurilor — după toate semnele — nu e posibilă, și pe de altă parte publicul nostru nu s'a dovedit destul de matur și de solidar, pentruca să se condeze chiar și măsurile acele firave pe cari administrația le-a găsit de necesar a le impune pieții. Publicul nu a fost capabil să perziste în prețurile stabilite de autorități, și s'a concurat pe sine însuși, majorând prețurile atunci când nu voia să-și tragă ceva dela gură.

În anul acesta asistăm la o nouă cauză a scumpetei. Încă oamenii nici nu și-au tras bine seama de noima convenției noastre cu Germania și specula a și prins mișcare. A fost destul faptul de a nu ști precis de ce este vorba. La început a fost o indignare aproape generală. Se spunea că am fost prea îngăduitori față de Nemți, și că vor pune mâna pe întreaga noastră producție. Ba că vor primi chiar teritorii numite „zone libere“ în care ei se vor putea aranja ca la ei acasă. Era o lipsă de cunoștință a convenției încheiate și a consecințelor ce urmează din ea. Azi auzim păreri contrare, și anume că am fi așteptat prea mult dela această convenție. Totuși faptul

că convenția se bazează pe schimbul de produse agricole și materii prime ce vom livra noi, în schimbul de produse industriale germane, a fost suficient ca făina, stofele, pielea etc. să fie urcate în preț, încă înainte ca schimbul de mărfuri să se fi început. Specula scotează deci de pe acuma, o micșorare a stocurilor de mărfuri ce ar putea obveni în urma livrărilor noastre masive pentru Germania. Momentan însă, departe de a se manifesta o mișcare mai vie în comerț, asistăm din contră, la o stagnare a schimburilor cu Germania. Multe case mari comerciale și industriale se plâng de dispariția mărcii germane de pe piață. Unii atribue fenomenul acesta stocării clandestine a mărcilor, cu scopul de a produce o urcare a a prețului lor de schimb, alții faptului că am avea angajamente mari de plăți față de Germania, pentru livrările de armament, provenind încă din uzinele foste ceho-slovice, și plățile aceste ar fi absorbit tot stocul de mărci germane aflător pe piață. Alții iară atribue stagnarea schimburilor, unor evenimente politice într'adevăr de mare importanță, cari s'au înfățișat în ultimul timp, cum ar fi conflictul germano-polon și inițiativa Angliei pentru înjgheburarea unei coaliții de apărare contra unei eventuale agresiuni provocate din partea statelor autoritare. Rezistența Poloniei și a statelor democratice este menită să ne ușureze și nouă poziția față de unele pretenziuni germane, care în decursul realizării acordului nostru economic, s'ar putea dovedi de prea exagerate. Ne vom pune și noi pe baza concesiunilor reciproce de egală valoare.

Intr'adevăr, dacă reflectăm asupra convenției amintite, vedem că se impun precauțiuni vâste, deoarece am pășit pe un teren care nu ne este familiar.

Scopul de până acuma a comerțului nostru internațional a fost, ca printr'un export cât mai masiv, să încasăm pentru produsele noastre valute forte. Aceasta din motivul ca să putem satisface obligațiile noastre față de străinătate, cari erau exigibile tot în valute forte. Sistemul adoptat de Nemți la inițiativa economistului Dr. Schacht, este sistemul schimbului de mărfuri în natură, care se va aplica și în convențiunea noastră. Contravaloarea mărfurilor nu se va plăti în numerar, ci se va ține în evidență și de o parte și de alta, urmând ca decontarea să se facă la anumite epoce, tot prin marfă.

Dacă facem o comparație a situației economice a României antebelice, cu situația ei de azi în spațiul economic din Europa centrală, vedem că sistemul lui Schacht este exact contrarul sistemului de politică economică propovăduit în această parte a lumii înainte de războiu. Atunci atât Germania cât și Austro-Ungaria ocroteau cu vămi mari produsele agricole ale țărănimii lor. Sub fel de fel de pretexte produsele țărilor balcanice și ale României, erau îndepărate dela piața lor naturală care era Europa centrală.

Vitele românești erau totdeauna pline de diferite boli contagioase, așa că nici chiar transitul prin Ungaria nu era permis. Râmătorii Sârbiei asemenea nu aveau intrare în monarhie și în Germania. Țara noastră, în urma situației sale maritime, era mai favorizată de natură în privință geografică, așa că produsele ei luau calea mărilor, și Belgia, Olanda și Anglia absorbeau în mare parte produsele noastre, plătindu-le în valută forte. România era plină de napoleondori, dar' comerțul prefera mai mult moneda de hârtie, fiind mai ușor manubilă. Sârbia, neavând acces la mare pe vremurile acelea, cu toate că produsele ei erau de o calitate excelentă, avea dificultăți de neînvinș cu exportul ei, cari țineau pe loc dezvoltarea economică a țării. Din cauza înăsprirei relațiilor economice, s'au înăsprit din ce în ce și relațiile politice, cari în cele din urmă au provocat atentatul dela Seraievo, și au culminat în războiul mondial.

Germania face azi cu noi jocul invers, nu știm că în urma învățătorei antebelice, sau în urma prefinsei invenții a sistemului economic Dr. Schacht. De parte de a respinge produsele Balcanului și ale României, ea le primește cu brațele deschise, și noi în baza situației noastre geopolitice trebuie vrând nevrând să profităm pe cât să poate de situația aceasta. Intreg pericolul zace acolo, că se poate întâmpla ca să nu mai putem dispune de atâta valută forte ca până acuma, și ca produsele noastre prime, pe cari le vom reprimi dela Germania în formă prelucrată sau ca semifabricate, să nu le plătim prea scump. În cazul acesta noi am vinde mărfurile noastre mai eficient ca afară de cadrele convenției, și le-am reprimi dela Germani tot acele mărfuri cu un preț mai mare decât din comerțul liber. Ca să ilustrăm mai bine de ce e vorba, să luăm o convenție a Germaniei cu Grecia.

În cazul acesta Germania s'a obligat să preia partea cea mai mare a producției de tutun a Greciei. Tutunul astfel obținut, l-a aruncat pe piața din Hamburg unde l-a vândut cu 10% mai eficient decât prețul cu care cumpărătorii de peste mare plăteau tutunul în Grecia. Astfel 1 kg. de tutun indigen care se putea cumpăra la Atena cu 100 drahme, se vindea la Hamburg cu 90 drahme. Rezultatul a fost, că Americanii și Englezii au început să cumpere mai puțin din Grecia și și mai mult din Germania. La aceasta s'au mai atașat două lucruri de importanță. Germanii au cumpărat dela Greci tutunul cu un preț fix. Urmarea a fost, că prețul restului necumpărat de Germani, a început să se urce în Grecia în mod vertiginos. Se scumpea deci marfa pentru consumatorul intern. De altă parte producătorul primea dela Germani marfă, pe când Germanul primea dela Englezi și Americani aur. O altă consecință dăunătoare pentru Grecia este, că Germania prin sistemul Schacht a canalizat dolarii și lirele destinate Greciei, spre economia ei națională.

Mai este și un alt aspect al unei astfel de tranșacțiuni. Din exportul de tutun, Grecia s'a văzut la un moment dat, cu un sold mare de mărci în favorul ei. Cum să ajungă în posesiunea acestui sold, sau a contravalorii sale? Iarăși numai prin cumpărare de mărfuri în Germania. Ori în cazul acesta Germania dicta prețurile pe cari le voia — sau mărcile rămăneau mai departe „înghețate” cum e termenul tehnic.

Din cele de mai sus se pot constata următoarele daune pentru economia națională și politică externă.

1. Promovarea scumpetei;
2. Crearea de dificultăți valutare prin micșorarea intrărilor de devize;
3. Ingrădirea liberei activități a comerțului prin pretensiuni „înghețate”;
4. Crearea unei discrepanțe primejdiouse între „politicul” și „economicul” țării, deoarece aceste două noțiuni nu pot fi totdeauna în armonie.

Datoria conducătorilor statului este, ca să micșoreze pe cât se poate rizicul legat de angajamentele noastre economice.

E. VANCU.

Economia Reichului și aportul ceho-slovac.

Multe din evenimentele internaționale cu aparență pur politică, au la baza lor un substrat economic.

Expansiunea recentă germană spre Sud-Estul Europei își găsește explicația mai mult în necesitățile economice, decât în tendințe imperialiste.

Conducerea național-socialistă și-a propus dela venirea la putere — câteva deziderate economice, pentru îndeplinirea cărora, a făcut eforturi dintre cele mai grele, astfel:

În materie de armament s'a început construirea multor fabrici mari și moderne, aeroporturi camuflate, cazărmi, fortificații și arme de războiu periculoase.

Pentru câștigarea independenței economice — autarhiei — s'au exploatat până la limită toate bogățiile naturale, s'au utilizat diferitele resturi, s'a restrâns consumul particular, s'au introdus tot felul de ersatz-uri, etc., ajungându-se la o reducere completă a șomajului, dar fără a se putea face stocuri suficiente de materii prime și de fabricate.

Ca să finanțeze aceste suprasforțări economice, Germania a căutat să înlocuiască lipsa de capital, substituindu-l cu diferite mijloace de plată ca: polițe, cecuri și mai recent cu bonuri de impozite. În mod normal se știe, că prin mărirea producției, cresc și

mijloacele de plată. Dar economia Reichului a inversat rolurile; a înmulțit mijloacele de plată, sperând că printr'o politică economică bună și încontinuu susținută, va crește și producția mărfurilor în aceeași proporție. Statul avansa industriei fondurile necesare, sub forma mijloacelor de plată, pe care le absorbea apoi tot el, ca impozite, împrumuturi, etc. Mecanismul acesta economic are însă și o limită; capacitatea de producție a economiei naționale, care este în strânsă dependență de:

1. Materiile prime disponibile;
2. Brațele de muncă;
3. Instalațiile industriale, etc.

Se pare că economia germană se apropia de această limită, înainte de-a se produce evenimentele recente, căci:

a) Reichul nu dispune de materii prime suficiente, fiind silit să recurgă la import, care trebuie plătit cu aur sau alte produse. Însă pe piața mondială, exportul este — în general regres, iar în Germania, această scădere este accentuată din cauza producției mari și unilaterale de armament, necesar trebuințelor proprii.

b) Brațele de muncă sunt folosite toate și cât mai complet. Tineri, bătrâni, femei, copii, toată lumea lucrează foarte intensiv, ba se mai importă mâna de lucru și din Italia.

c) Din cauza eforturilor la care au fost supuse diferitele întreprinderi industriale, n'au mai avut posibilitatea să-și facă amortizările cuvenite la instalațiuni, astfel că procentul de amortizare scade dela 10,1 în 1932, la 7,5 în 1936 și numai 4,1 în 1938, fără însă a crește rentabilitatea, care este socotită la abia 2,8% pe anul trecut, în industria germană.

În plus de aceste neajunsuri de ordin tehnic industrial, s'a mai agravat și situația financiară a Reichului, prin creșterea datoriei flotante interne, care a atins cifra de circa 45 miliarde mărci germane.

Pentru eșirea din impasul economic care se apropia cu pași repezi, Reichul a căutat să recurgă la o mărire a spațiului său geografic. Și cum rezolvarea cererilor coloniale depinde de marile puteri occidentale, Germania a recurs la anexarea unui teritoriu din imediata sa apropiere: Ceho-Slovacia.

Provinciile fostului stat ceho-slovac, aveau următoarea întindere, după deslippingarea regiunilor sudete; Boemia 32.441 km. p., Moravia-Silezia 16.921 km. p., deci în total 49.362 km. p., adică aproximativ 50% din suprafața Ceho-Slovaciei de după acordul dela München. Slovacia are 34.456 km. p., iar Ucraina Subcarpatică avea 11.094 km. p.

Populația ceho-slovacă, după 1 Oct. 1938, avea următoarea compoziție:

Cehi	6.453.857	cca	66,80%
Slovaci	2.055.802	"	21,20%
Ucraineni	512.280	"	5,30%
Germani	377.832	"	3,90%
Unguri	100.379	"	1,04%
Poloni	4.957	"	0,04%
Evrei	126.310	"	1,36%
Diferiți	31.949	"	0,36%
	<u>9.662.566</u>		<u>100 %</u>

Deoarece pentru o țară industrială — cum este Germania însemnătatea unui teritoriu este determinată de aportul (materii prime, brațe de muncă, instalații industriale, etc.) pe care-l aduce industriei sale, vom căuta să cercetăm cât a putut fi satisfăcut acest deziderat, prin anexarea Ceho-Slovaciei.

Pentru materiile prime din agricultură, cifrele statistice din 1938, ne arată următoarea producție comparativă, în milioane tone:

	Germania	Ceho-Slovacla
Grâu	5,7	1,0
Secară	8,6	1,2
Ovăș	6,4	1,1
Orz	4,2	0,8
Cartofi	50,9	7,5
Sfeclă de zahăr	15,5	4,0

Deci contribuția cu produse agricole este foarte redusă, dacă mai amintim că producția la hectar în Cehia este superioară celei germane și deci nu mai poate fi mărită, decât cel mult în Slovacia, unde randamentul este ceva mai mic. Dar nu trebuie să se uite, că în anul trecut a fost anexată și Austria, care are un bilanț agricol deficitar, trebuind astfel să fie aprovizionată din alte provincii.

Producția pe anul 1937 a diferitelor minereuri, a fost următoarea, în mii de tone:

	Germania	Ceho-Slovacla
Minereu de fier	2.600	400
" " cupru	30	0,4
" " plumb	70	4,0
" " zinc	160	1,6

Aceste cantități erau insuficiente pentru Ceho-Slovacla, care mai importa cam trei cincimi din materia primă necesară industriei metalurgice.

Metale prețioase și metale rare nu se găsesc în Ceho-Slovacla, decât în cantități neînsemnate.

Dintre combustibili, cărbunile se află în cantități excedentare, cum de altfel și în Germania. Lemnul este încă o materie primă, care face în prezent Germania complet autarhă. În schimb necesitățile de petrol s'au mărit prin alipirea Boemiei și Moraviei.

Deci problema materiilor prime necesare industriei germane, n'a fost cătuși de puțin rezolvată prin recenta expansiune teritorială.

Pentru a ne putea face o idee cătuși de puțin precisă, despre aportul de brațe de muncă, pe care Ceho-Slovacla la adus Germaniei, menționăm că numărul de lucrători și meșteșugari din fostul stat ceho-slovac, se socotește a fi de circa 4 milioane, deci aproximativ 13% din totalul de 30 milioane muncitori, cât are Reichul azi. Germania nu va mai fi silită deocamdată să importe din afară mâna de lucru, iar în caz de războiu, ar avea avantajul, că Ceho-Slovacia nu vor fi duși probabil pe front, ci vor fi utilizați în fabrici și uzine, nemișorându-se astfel densitatea soldaților germani de pe front.

În materie de industrie, Germania a găsit în Ceho-Slovacla uzine moderne de armament, care produc; artilerie grea, vehicule motorizate, etc., iar materialul de războiu gata, este suficient pentru echiparea la circa 36 divizii. Prin aceasta Reichul a căpătat un însemnat avans asupra celorlalte puteri, ceea ce constituie în actuala cursă a înarmărilor, o importanță economică pentru venitul național german.

În afară de armament, Ceho-Slovacla mai producea: pielărie din care exporta circa 25—30%, ceramică și sticlărie cu 60—70% export, etc.

Socotind, că industria ceho-slovacă era utilizată numai într-o proporție de aproximativ 60%, este posibil ca producția să fie intensificată.

Exportul fabricatelor ceho-slovace se îndrepta mai mult către țările occidentale și Statele-Unite, care sprijineau activitatea economică din fosta Ceho-Slovacla. Dar prin alipirea la Reich, comerțul Cehiei și al Slovaciei va întâmpina de sigur aceleași dificultăți ca și cel german.

Recapitulând cele amintite despre situația actuală a economiei Reichului, se poate vedea că în afară de mașini și brațe de muncă, Germania n'a găsit în Ceho-Slovacla, materiile prime necesare autarhiei spre care tinde. De aceea concomitent cu acțiunea militară întreprinsă în fostul stat vecin cu noi, Reichul a căutat să-și asigure o sursă de aprovizionare cu materii prime, încheind recentul tratat economic cu România.

L. B.

Timbrarea cecurilor.

În urma Legii pentru modificarea Legii Timbrului publicată în Mon. Of. din 1 Aprilie 1939, băncile din Capitală au convenit **privitor la timbrarea cecurilor** la următoarele norme :

Legea dela 1 Aprilie 1939, modificatoare a Legii timbrului fiscal, a creiat în ceea ce privește cecurile un regim nou.

Pentru a evita erori de interpretare am menționat mai jos felul de aplicare al dispozițiilor legii în cazurile mai des întâlnite în operațiunile curente bancare. Aceste norme vor fi înregistrate în acordul inter-bancar cu a cărui redactare am fost însărcinați.

1. Cecul, ca titlu de credit nu se timbrează nici când este emis nici când este girat.

2. Certificarea de primire a sumei respective, dela banca asupra căreia a fost tras, pusă pe însuși titlu, ca de pildă „achitat“ constituie în intenția legiuitorului, chitanță care urmează a se timbra ca atare. De aci următoarele consecințe :

a) Cecul tras asupra unei bănci, fie în ordinul trăgătorului însuși, fie în ordinul terț, trebuie timbrat cu timbrul fiscal și de aviație și de chitanță, în momentul achitării lui, ultimului beneficiar, de către banca asupra căreia a fost tras.

b) Cecul tras asupra unei bănci, în ordinul unui terț, trimis unei alte bănci spre încasare în cont și încasat de către aceasta, fie direct fie prin Casa de Compensațiuni, se timbrează în momentul achitării sau compensării, ca chitanță, cu timbrul fiscal și de aviație.

Intr'adevăr, banca, prezentând cecul la Casa de Compensațiuni, certifică pe titlu achitarea lui. Această certificare constituie, am arătat, o chitanță. Clientului care a trimis cecul spre încasare i se remite un decont întocmit întocmai ca în ipoteza unei cambii încasată la scadență, decont care se timbrează ca atare.

c) Cecul tras asupra unei bănci în ordinul unui terț și trimis de ultimul beneficiar băncii asupra căreia a fost tras, spre a fi creditat cu valoarea respectivă în contul pe care acest ultim beneficiar îl întreține la aceeași bancă, dacă poartă un simplu gir, fără mențiunea „achitat“, nu se timbrează nici cu timbru fiscal și nici cu timbru de aviație. — În acest caz însă se timbrează ca chitanță scrisoarea de creditare în cont.

3. Cecurile B. N. R.

Banca Națională întrebuințează trei formulare cunoscute în deobște sub denumirea de cec și anume :

a) Cecul alb.

b) Cecul certificat.

c) Ordinul de virament (roșu).

Din aceste trei formulare, primele două sunt într'adevăr cecuri, și asupra lor nu avem de făcut nicio observație.

Ordinul de virament nu are comun cu cecul de cât formatul hârtiei, împrejurare care i-a atras impropriu denumirea de cec, deși în cuprinsul lui nu figurează această denumire.

Intrucât acest formular nu conține decât un simplu ordin de virament, el trebuie timbrat ca atare (conform art. 4, § 17). Timbrarea lui ca chitanță nu poate fi cu nimic justificată de vreme ce nu poartă, în nici o împrejurare, vre-o certificare de primire.

4. Cecuri asupra C. E. C.

Intru cât pe aceste cecuri nu se pune niciodată certificarea de achitare, ele nu se timbrează nici în momentul stingerii lor. Menționăm însă — deși chestiunea nu este în strânsă legătură cu regimul fiscal — că toate scrisorile de creditare pe care banca — primind extrasul zilnic dela C. E. C. trebuie să le facă — urmează a fi timbrate ca chitanță și anume :

a) Numai cu timbrul fiscal când se creditează remitentul sumei.

b) Cu timbru fiscal și de aviație când remitentul a dispus prin „avizul“ atașat extrasului zilnic, ca suma să se fie creditată unui terț. Această distincție este întemeiată pe instrucțiunile date de C. F. N. A. potrivit cărora transferările de sume, dela o bancă la alta făcute pentru aceiași întreprindere fie prin cecuri de virament, fie prin ordine de virament, nu se timbrează cu timbru de aviație.

Impozitele după depuneri.

În urma „Legii pentru modificarea sau completarea Legii contribuțiilor directe precum și pentru reportarea unor venituri și impozite pe exercițiul 1939/1940, publicată în „Monitorul Oficial“ Nr. 78 din 1 Aprilie 1939, pag. 1939—1994, aceste impozite vor fi :

1. *Impozitul mobilier după dobânda din depuneri și Conturi curente Creditoare este de 6% pentru depuneri „La vedere“ sau blocate pe un termen mai mic de 3 luni, iar pentru depuneri blocate pe un termen mai mare de 3 luni este de 2% oricare ar fi data exigibilității lor.*

Criteriul după care se plătește impozitul de 6% respective 2% este termenul contractual dintre deponent și bancă, și nu timpul cât efectiv stă depunerea la bancă. Prin urmare depunerea „La vedere“ chiar dacă efectiv ar sta la bancă 6 luni ori chiar mai mult, impozitul mobilier va fi de 6%.

2. Impozitul „Apărarea Națională“ este de 4% cu începere din 1 Ianuarie 1939, pentru ori ce fel de depunere supusă impozitului mobilier.

3. Impozitul de 1% Adițional pentru drumuri rămâne neschimbat și pe viitor pentru toate categoriile de depuneri.

Depunerile vechi căzute în conversiune reduse sunt a se considera ca depuneri pe termen, și astfel calculăm și plătim fiscului 2% impozit mobilier, 4% Apărarea Națională și 1% Adițional la drumuri.

Ținem să precizăm că toate aceste impozite sunt a se percepe și a se plăti fiscului cu începere din 1 Ianuarie 1939, conform art. 4 din sus-numita Lege.

Singuratiile depuneri cu capital de sub Lei 5000 nu sunt impozabile nici cu mobilier nici cu Apărarea Națională, nici cu 1% Adițional ei (ca depuneri noi) numai cu proporțional de 0.07% conform Art. 70 din Legea Contribuțiilor directe.

CRONICA.

Un oficiu german pentru chestiunile economice cu România. Celim în „Argus“. În vederea îndrumării unitare și sistematice a tratatului economic româno-german, a fost creat la Berlin un nou oficiu. Întitulat: Comisiunea guvernamentală centrală pentru chestiunile economice române. Toate firmele germane care doresc să întreprindă legături economice cu România, se vor adresa acestui nou oficiu.

Delegație economică engleză în România. Sub conducerea dlui Frederick Listh Ross, a sosit în ziua de 24 Aprilie o delegație număroasă de economiști englezi, în scopul de a duce tratative cu noi în vederea intensificării relațiilor economice și financiare.

Problema străngerii relațiilor economice cu Marea Britanie e destul de veche și ea face parte dintr-o anumită politică, care în toamna anului trecut a fost foarte actuală. Se căuta atunci cu orice preț o ieșire din greutățile economice actuale printr-o colaborare mai strânsă cu Franța sau Anglia. Pentru diferite motive a fost aleasă Anglia și tratativele preliminare datează de atunci. Totuși au trebuit să intervină ultimele evenimente de ordin economic și politic, pentruca să precipiteze sosirea acestei delegațiuni.

Relațiunile noastre cu Anglia au fost tot timpul vii, chiar când schimburile au fost mai restrânse, interesul Angliei față de țara noastră nu a încetat nicicând să fie activ. Odinioară era un important client

pentru grânele noastre, și după o perioadă de stagnare, începe să fie iarăși.

Anul trecut, Anglia a fost cel mai important cumpărător de grâne românești, fără însă ca noi să putem cumpăra în schimb, cantități importante de produse engleze.

Azi sunt două piedici esențiale, cari se opun relațiilor noastre cu Anglia.

1. Faptul că noi suntem o țară cu valută slabă, pe când Anglia e una cu valută forte, din regimul valutar existent la noi, ne obligă a cere totuși plata exportului nostru la paritatea egală a leului din care rezultă un preț peste prețul mondial al grâului. Pentru a remedia în parte acest dezavantaj, s'au acordat prime de export la grâu și cote libere de devize, ca să se recupereze diferența între prețul nostru intern și cel internațional. Prețul internațional ar fi mult peste prețul intern dacă cursul leului s'ar socoti după cursul din târgul liber.

2. Noi putem, trecând peste dificultățile de mai sus, exporta oricât de mult în Anglia, dar acest export e limitat căci Anglia e obligată a cumpăra și din colonii și Dominionane, deci nu ar putea cumpăra prea mult dela noi. Pe de altă parte noi nu putem cumpăra în nici un caz din Anglia mărfuri în aceiași valoare cu exportul nostru, căci interesul exportului nostru în Anglia, țintește chiar la obținerea de devize libere de cari avem nevoie mai ales pentru serviciul datoriei publice.

Sunt deci dificultăți, pe cari le vor trece destul de greu delegații ambelor părți — și ele vor limita în mod inevitabil relațiunile noastre economice cu Anglia — spre deosebire mai ales de situația relațiilor noastre cu Germania, unde dificultățile de mai sus devin avantajii în favoarea noastră.

Actualmente discuțiile se poartă paralel în două secțiuni, una tratând probleme referitoare la petrol și cele de ordin financiar și alta acele ale schimbului de mărfuri și cereale.

Există în ambele părți antagonism și optimism, care caută să învingă greutățile arătate mai sus, dar măsura în care vor reuși nu se poate întrezări de pe acum.

N.

Cooperația în sistemul noului stat românesc. La o adunare a cooperatorilor la Galați dl profesor și subsecretar de stat Victor Jinga a subliniat într-o cuvântare caracterele actuale ale coope-rației la noi.

„În unele centre, — Galații în primul rând — se încearcă a se crea o clasă de negustori, cari să lupte pentru trezirea simțului autohton către comerț și viitorii negustori urmează să fie ajutați din bugetul Statului pentru a putea exista, sau în cel mai bun caz, cu sprijinul diferitelor institute oficiale“.

DI ministru Jinga este de părere că: „ideea cu toate că e lăudabilă, e greșită. Statul nostru se îndreaptă astăzi către o conducere în care individul nu mai are singur putere de existență. Societățile anonime, cartelurile, trusturile, sunt o dovadă. Individual negustorul nu mai poate lupta. Trebuie să se asocieze pentru ca punând la un loc capitalul și munca să izbândească“.

„Ținând seama de aceste tendințe trebuie să arătăm că aici intervine rolul cooperăției. Și nu numai cooperatiya agricultorilor sau a acelor ce au puțin. Dimpotrivă cooperăția să servească de mijlocitor între vânzătorul materiei prime și cumpărător. Iar pentru că întreaga mișcare cooperatistă să reușească și să ajungă la înaltul țel la care și-a propus, este nevoie de încredere. *Această încredere v-o asigur* din postul de încredere ce ocup“.

Iar mai departe după ce a analizat „greșita concepție de a se crea comercianți“, dânsul a spus: „cooperăția este viitoarea clasă mijlocie a României. Cooperăția este un sistem, nu o meserie, iar burghazia să aibe simțul de a renunța din vreme la așa zisa libertate, care în fapt nu există în materie economică aproape nicăieri și să se alăture acestei mișcări dimpreună cu intelectualii cărora să nu le mai fie rușine cu „tovărășia calicilor“ cum spun unii că ar însemna cooperăția“.

Aceste declarații nu aduc mult nou, ele sintetizează însă perfect o tendință în actuala noastră politică economică și de care trebuie să se țină seama. Nu e acum locul să discutăm dacă ea e bună sau nu. Faptele expuse mai sus corespund unei realități care nu trebuie neglijată. N.

Prima de export la grâu. După o reducere anterioară dela 13.000 la 9000 Lei de vagon, prima de export la grâu a fost redusă pe data de 10 Mai, la 7000 Lei, suspendându-se în același timp și reducerea de 25% pe C. F. R. pentru grâul destinat exportului.

Politica de încurajare a exportului de cereale, cu toate sacrificiile pe cari le-a cerut, a dus la rezultate pozitive. În cel dintâi trimestru al anului curent, am exportat o jumătate de milion de tone cereale, mai ales în țări cu valută forte. Astfel Anglia a luat 248.355 tone și Olanda care vine în al doilea rând 51.365 tone. Din aceste cifre se vede lămurit că scopul primelor de export și al cotelor de devize streine libere, au dat rezultatul așteptat. Acest fapt a permis reducerea succesivă a primei acordate, reducere care nu a lovit deloc în beneficiile vânzătorilor, care dispun de oferte suficiente și avantajoase.

Cu tot masivul export făcut, dispunem încă de un stoc de aproape 800.000 tone cereale, care așteaptă și el să fie exportat.

Punerea în funcțiune a oțelăriilor dela Huniedoara. În cursul acestui an, regia întreprinderilor miniere și metalurgice din Ardeal (R. I. M. M. A.) vor pune în funcție oțelăria dela Huniedoara și fabrica de munițiuni dela Mărgineasca, cu instalațiunile anexe pentru producerea zincului distilat și a cuprului.

Oțelăria dela Huniedoara urmează, conform contractului încheiat cu casa germană Guttehofnungshütte, să-și înceapă activitatea pe ziua de 1 Iunie 1939, având o capacitate maximă de producție anuală de 100 mii tone oțel laminat semifabricat.

Aviz.

Banca Centrală pentru Industrie și Comerț s. a., Cluj, Strada Regina Maria Nr. 1, angajează practicanți și funcționari cu practică de bancă. Se pretinde absolvirea unei școli comerciale sau licența unei Academii comerciale precum și dovedirea satisfacerii obligamentelor militare. Ofertele scrise cu mâna proprie a petiționarilor și referințele se vor înainta la sediul central Cluj.

Săptămâna Cărții

20%

Reducere

Librăria „Dacia Traiană“, s. a.

Sibiu, Piața Unirii 7 — Telef. 168

(In curte)